

РЕШЕНИЕ

№ 1766

гр. София, 31.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 45 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГЕРГАНА К. Г.

при участието на секретаря СИЛВИЯ К. ЗЛАТКОВА
като разгледа докладваното от ГЕРГАНА К. Г. Гражданско дело №
20231110121668 по описа за 2023 година

Предявени са при условията на обективно кумулативно съединяване положителни установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД вр. чл. 150, ал. 1 ЗЕ и чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване съществуването на вземания на ищеца спрямо ответника, съответно за сумата в размер на 3 883,98 лв. – цена на доставена от дружеството топлинна енергия, за периода м.05.2019 г.- м.04.2021 г. за топлоснабден имот с адрес: ***, аб. № *****, инсталация 4000258973, сумата от 11,76 лева, представляваща цена за извършена услуга дялово разпределение, за периода от 01.01.2021г. до 30.04.2021г., ведно със законната лихва върху двете главници, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК –**

08.12.2022 г., до окончателното плащане, мораторна лихва в размер на 547,90 лв. за периода от 16.10.2020 г.-17.11.2022 г., мораторна лихва в размер на 1,84 лева, начислена върху главницата за такси за дялово разпределение, за периода от 18.03.2021г. до 17.11.2022г., и за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 17.12.2022 г. в производството по ч.гр.д. № 67236/2022 г. по описа на СРС, 161-ви състав.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е простираш насрещно – не е заплатил дължимата цена. Въз основа на сключен договор от ищцовото дружество разпределението на топлинна енергия между потребителите в сграда-етажна собственост се извършвало по системата за дялово разпределение, което било възложено на /ФИРМА/, поради което последното се иска да бъде привлечено в производството като трето лице – помагач, предвид евентуално предявяване на регресни претенции срещу него при отхвърляне на исквете.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника, с който се оспорва исквата претенция за

периода от м.05.2019 г. до 08.12.2019 г., като се прави възразение за изтекла погасителна давност на претенцията; в тази част, като независимо от възразението твърди, че претендираните суми са заплатени. В останалата част ответникът не оспорва исковете.

В съдебно заседание ищецът /ФИРМА/, редовно призован, се представлява от юрисконсулт П., който поддържа исковата молба и моли за уважаване на исковете

В съдебно заседание ответникът В. Т. Ч., редовно призован, не се явява, представлява се от адвокат И. Г., която поддържа отговора на исковата молба и моли за отхвърляне на исковете.

Третото лице – помагач, конституирано на страната на ищеца – /ФИРМА/, редовно призовано, не изпраща представител.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните събраните по делото писмени доказателства и като ги обсъди в тяхната съвкупност, съгласно изискванията на чл 235 ГПК и чл. 12 ГПК приема за установено от фактическа страна следното:

Съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса на основание чл.154, ал.1 от ГПК, в производството ищецът следва да докаже фактите, от които произтича вземането му. В тежест на ищеца е да докаже основанието, което поражда

претенцията му, както и размера на същата. Ищецът следва да доказва, че ответникът има качеството потребител на топлинна енергия съгласно цитираните от него правни разпоредби в рамките на процесния период, ползването на топлинна енергия през процесния период в количество, съответно на начислените суми формиращи начислената главница за ТЕ и периода и размера на обезщетението за забава. В тежест на ответника е да докаже възраженията си срещу вземането, поради което отрича съществуването на спорното право, както и положителния факт на плащането. При релевирано в срока по чл. 131 от ГПК възражение за давност в доказателствена тежест на ищеца е да докаже основания за прекъсване/спиране на давностния срок.

Исковете са допустими, като предявени при наличие на правен интерес, от надлежна страна в полза на която е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК в производството по ч.гр.д. № 67236/2022г. по описа на СРС, 161-ви състав, в срока по чл. 415 от ГПК и при подадено в срока по чл. 414 от ГПК възражение от ответника.

С определението си, постановено по реда на чл. 140 от ГПК съдът е отделил като безспорни и ненуждаещи се от доказване свързаните с предмета на спора факти и обстоятелства, а именно, че между страните е налице валидно възникнало към процесния период

правоотношение по доставка на топлинна енергия в имота, че процесният имот е топлоснабден през релевиращия период, размера на начислените задължения за доставена в имота топлинна енергия, извършеното дялово разпределение в имота, поради и което с оглед процесуална бързина съдът не ще обсъжда осъществяването на горепосочените факти и обстоятелства по същество. Не се оспорват по основание и акцесорните иски.

Спорна е единствено дължимостта на процесните суми за главница за периода от 01.05.2019г. до 08.12.2019г., както и с оглед възражението на ответника, дали в периода от 08.05.2019г. до 02.12.2019г. сумите са заплатени.

В тази връзка именно съдът е допуснал изслушване на съдебно счетоводна експертиза. Изслушаната ССЧЕ установява, че преди подаване на иска са отчетени плащания за процесния период на стойност от 2414,36 лева, с които са погасени главница в размер на 275,07 лева по прогнозни данни за м.05 и м.06. 2019г., сумата в размер на 1931,96 лева за главница и 207,33 лева за лихва по Обща фактура от 31.08.2020г. Посочено е че тези плащания са отчетени и приспаднати преди подаване на иска и с тях не следва да се намалява предявената от ищеца сума. Вещото лице е дало два варианта, а именно по първият: ако съда приеме падежите по Общите фактури, то всички суми са с настъпил падеж на изискуемост след 08.12.2019г., а ако приеме падежите на предявените суми по прогнозни данни,

то изискуеми преди 11.09.2019г. се явяват сумите за периода от м.05.2019г. до м.09.2019г., включително. Посочено е че пропорционалната част от изравнителната сметка за погасения по давност период е – 117,89 лева, с която сума се приема, че се погасява най-старото задължение за периода, като това е сума отнесена към м.06.2019г. С платените суми по Обща фактура се приема, че първо са погасени най-старите задължения от същата и сумата от – 1931,96 лева, се разпределя, както следва: 728,80 лева за погасения по давност период и 1203,10 лева, за периода от м.10.2019г. до м.04.2020г. От платената сума за лихви в размер на 207,33 лева, сума в размер на 15,41 лева се отнася за погасения по давност период, а сума в размер на 191,92 лева, се отнася за периода от м.10.2019г. до м.04.2020г. Вещото лице е дало крайно заключение, че за периода от м.10.2019г. до м.04.2021г. размера на сумата за топлинна енергия е равен на размера на претендираните вземания, тоест на сумата в размер на 3883,98 лева, изчислени както следва: 6251,02 лева – сбора от сумите за топлинна енергия по прогнозни стойности по фактури, за периода от м.10.2019г. до м.04.2021г., минус 802,26 лева от изравнителните сметки за периода, минус 361,68 лева от сумите за възстановяване от намалението в цената на газа, минус 1203,10 лева платени. Или вещото лице е посочило, че сумата като се вземе предвид погасителната давност и горните изводи е равна на предявената за периода сума за топлинна енергия, тъй като е платена по-голямата част от

сумата по Общата фактура от 31.08.2020г.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е релевирал правопогасяващо възражение за давност. С оглед разпоредбата на чл. 155 от ЗЕ и приложимите Общи условия, потребителите на топлинна енергия заплащат цената ѝ на месечни вноски. Задължението на потребителите за заплащане месечно на цената на консумираната топлинна енергия представлява задължение за периодично плащане по смисъла на чл. 111, б. „в” от ЗЗД, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време – месец, еднородни задължения, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпват през предварително определени в Общите условия интервали от време. В този смисъл са задължителните за съда указания, дадени с Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г., постановено по тълк. дело № 3/2011 г. на ОСГК и ОСТК на ВКС. За приложението на специалната погасителна давност, съгласно цитираната разпоредба, не е необходимо плащанията да са еднакви по размер. Следователно и вземанията на /ФИРМА/ към потребителите се погасяват с изтичане на тригодишен давностен срок. В този смисъл е и практиката на ВКС – Решение № 168 от 22.12.2009 г., постановено по т.д 408/2009 г. по описа на ВКС, II т.о., Решение № 172 от 23.12.2010 г., постановено по т.д. № 180/2010 г. по описа на ВКС, I т.о. и др. Тригодишният срок, посочен в чл.111, б „в” от ЗЗД, с изтичане на който вземанията за цената на /ФИРМА/ се

погасяват, започва да тече от деня, в който всяко едно месечно вземане е станало изискуемо – чл.114, ал.1 ЗЗД. Това вземане е срочно, тъй като в общите условия от 2016г. е предвидено, че плащането на месечните суми се извършва след изтичане на 45-дневен срок след изтичане на периода, за който са отчетени. Следователно вземането за цена за потребената енергия за текущия месец става изискуемо от петнадесето число на втория месец, следващ отчетния за процесния период. Заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК е подадено в съда на дата 08.12.2022г., когато давността е прекъсната, а впоследствие е спряла да тече. Това означава, че претендираните от ищеца изискуеми вземания преди дата 08.12.2019г. са погасени по давност, така, както правилно е посочило вещото лице, че погасени по давност суми са тези за периода от м.05.2019г. до м.09.2019г., доколкото вземането за м.10.2019г., става изискуемо след 15.12.2019г., когато вече давността е прекъсната с подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, от която дата се счита и че е предявен иска по чл. 422 от ГПК. Стойността на сумата, която е погасена по давност по прогнозни данни е в размер на 1121,82 лева. За периода от м.05.2019г. до м.04.2020г. е издадена Обща фактура № *****/31.08.2020г., като съдът приема вторият вариант за извеждане на правния извод от кога падежират задълженията, съгласно експертизата, тъй като Общата фактура не новира задължението и не засяга периодичния

характер на вземанията, претендирани за установяване от ищеца. Стойността на общата фактура е в размер на 3736,93 лева, от която е платена по прогнозни данни сумите за м.05 и м.06.2019г. в размер на 275,07 лева, като впоследствие е заплатена и главница в размер на 1931,96 лева от остатъка от 3461,86 лева, или крайния извод на съда е, че сумите погасени по давност са заплатени от ищеца, и не са включени в размера на предявеното вземане. Ищецът не е посочил които точно задължения погасява, така, както изисква нормата на чл. 76 от ЗЗД, поради ищецът е погасил най-старите и обременителни задължения, каквито са тези, погасени по давност. Съгласно чл. 118 от ЗЗД ако длъжникът изпълни задължението си след изтичане на давността, той няма право да иска обратно заплатеното, макар и в момента на плащането да не е знаел, че давността е изтекла.

Следователно иска следва да бъде уважен до пълния предявен размер, който се установява от експертизата от 3883,98 лева за главница за доставена в имота топлинна енергия и за сумата от 11,76 лева за главница за такси за дялово разпределение, като дължимостта на сумите извършена услуга „топлинно счетоводство“ не се и оспорва от ответника. Съобразно разпоредбите на чл.36 от ОУ, чл.61 ал.1 от Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и чл.10 от Общите условия на договорите между /ФИРМА/ и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия

между потребителите в сграда - етажна собственост таксите за дялово разпределение се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което, от своя страна, заплаща цената за извършените услуги на дружеството за дялово разпределение. Сумата е доказана по размер, съгласно заключението на вещото лице, и не е в погасителна давност.

Иска за мораторна лихва върху главницата за такси за дялово разпределение в размер на 1,84 лева, следва да бъде също уважен, доколкото дължимостта на сумите дължими върху главницата за такси за дялово разпределение за лихви не се оспорва.

Акцесорният иск върху главницата за отопление на имота следва да бъде уважен в пълно предявения размер от 547,90 лева, за периода от 16.10.2020г. до 17.11.2022г.. С оглед периода за който се претендира лихвата и доколкото тогава вече са действащи ОУ на ищеца, приети с решение № ОУ-01/27.06.2016г., то в ОУ е установен падеж за плащане на месечните дължими суми за ТЕ, определени по прогнозен дял /по чл. 32, ал.1 от ОУ/- в 45 дневен срок след изтичане на периода за който се отнасят. Така ответникът изпаднал в забава, поради срочността на задължението, което обосновава извод, че не е нужна покана, поради което следва да отговаря и за заплащане на дължимата мораторна лихва, върху уважената част от главничното вземане.

Искане за присъждане на разноси са направили и двете страни. При този изход на делото, на основание чл. 78 ал.1 от ГПК право на разноси се поражда в полза на ищеца. На ищеца в заповедното производство следва да му бъдат присъдени разноси в размер на 138,91 лева. В исковото производство ищецът е заплатил разноси за държавна такса в размер на 88,91 лева, сумата от 300,00 лева за изслушване на ССЧЕ, като на ищеца на основание чл. 78, ал.8 от ГПК, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ следва да му се присъди и юрисконсултско възнаграждение в размер на 200,00 лева. Или на ищеца в исковото производство следва да му се присъдят разноси в размер на 588,91 лева.

Така мотивиран, Съдът,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, по предявените от /ФИРМА/, ЕИК *** срещу В. Т. Ч., ЕГН *****,**
положителни установителни искове с правно основание чл 422 от ГПК, че В. Т. Ч. дължи на /ФИРМА/, сумата в размер на 3 883,98 лв.— - цена на доставена от дружеството топлинна енергия, за периода м.10.2019 г.- м.04.2021 г. за топлоснабден имот с адрес: ***,**

аб. № ***, инсталация 4000258973, сумата от 11,76 лева, представляваща цена за извършена услуга дялово разпределение, за периода от 01.01.2021г. до 30.04.2021г., ведно със законната лихва върху двете главници, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 08.12.2022 г., до окончателното плащане, мораторна лихва, начислена върху главницата за доставена в имота топлинна енергия в размер на 547,90 лв. за периода от 16.10.2020 г.-17.11.2022 г., мораторна лихва в размер на 1,84 лева, начислена върху главницата за такси за дялово разпределение, за периода от 18.03.2021г. до 17.11.2022г., и за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 17.12.2022 г. в производството по ч.гр.д. № 67236/2022 г. по описа на СРС, 161-ви състав.**

ОСЪЖДА В. Т. Ч., ЕГН ***, ДА ЗАПЛАТИ на /ФИРМА/, ЕИК *****, сумата в размер на 138,91 лева, деловодни разноси в заповедното производство на основание чл. 78, ал.1 от ГПК.**

ОСЪЖДА В. Т. Ч., ЕГН ***, ДА ЗАПЛАТИ на /ФИРМА/, ЕИК *****, сумата в размер на 588,91 лева, деловодни разноси в исковото производство на основание чл. 78, ал.1 от ГПК.**

Решението е постановено при участието на /ФИРМА/, в качеството му на трето лице-помагач, конституирано на страната на ищеца – /ФИРМА/.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____